

ANCHETE (III)

de EUGEN BARBU

In lumea fotbalului au circulat anul acesta și alte nume ilustre care au dreptul să participe la marele festin al alegerii preferințelor. Mă gîndesc la Dinu, un mare jucător pe care nimeni, cred, că l-ar putea uita, deși '71 nu a fost pentru el o perioadă memorabilă. Vechi lovituri, un plictis fatal, ivit pe parcurs, o nervozitate neînfrînată, poate și alte cauze l-au situat pe un loc mai mult decît secundar, deși el rămîne pentru noi un mare exemplu. Dinamovistul, cît îl cunosc, va reveni printre fruntașii fotbalului nostru, și asta foarte curînd pentru că are toate calitățile. Este în primul rînd ambițios, joacă cînește, este necruțător cu adversarul și mai ales se respectă acolo unde orice mare personalitate în jocul de minge trebuie să se respecte, la antrenamente.

Lupescu a făcut, curios, o mare carieră tardivă. El este unul dintre pionii victoriilor românești de pînă acum în Campionatul european, deși cu doi ani în urmă încă nu promitea prea mult. Trece de vîrsta cea mai potrivită pentru performanțe în fotbal, rapidistul dă un exemplu admirabil, ca și Leret de ceea ce poate crea ambiția. Serios, fără a face caz de propria persoană, plin de ardoare în pregătire, stăpînat de pe podul Grant a suplinit și la club și la națională pe marele său coleg, Dan Coe. El constituie un exemplu minunat pentru tinerii blazați preîmpuneri, pentru cei ce nu au încredere în calitățile personale chiar cînd stăteau succesului nu și-a suris de vreme. Cui este tipul **jucătorului care se bate**, ajutat nu atît de talent cît de voință.

Nunweiler VI cu toate amurgurile sale de formă de pe la mijlocul turului, în campionat nu l-a trădat pe Angelo Niculescu care, primul dintre noi, a știut să vadă în acest minunat produs al dinastiei Nunweilerilor un cal de rasă. Acolo unde numărul mare de partide și oboseala clădită în mușchi de neodihnă și concedii prea scurte, pronostica o cădere, o mare încredere a reușit să ne restituie un admirabil tehnician care scos prea devreme la pensie ne-ar fi lăsat cu un regret incalculabil. Forța acestui jucător subtil, tehnica sa perfectă și mai ales eleganța cu care se mișcă în teren ne fac să credem că pe marile stadioane europene dinamovistul va face pe mulți croniciari să suspine de admirație.

Există în provincie doi superbi jucători despre care eu însumi scriu rar, din motive inexplicabile, poate și pentru că îi văd destul de rar la București: Dembrowschi și Domide. Ei sînt ca și Dobrin totuși pentru clubul lor: reputație, glorie, talent, puncte, spectacol. Băcăvanul a jucat de mai multe ori la națională și a reușit să impresioneze pe specialiștii aflați la Mexico cu formidabila sa conducere a balonului, cu gîndirea sa tactică strălucită. Personalitatea acestui jucător de mijloc al terenului briază de fiecare dată, rare ori se poate spune că face partide slobode, el este disciplinat și util, nu mi se pare a fi mai mult decît, să zicem, Dumitrache, dimpolivă, dar tocmai umoarea sa egală la fiecare partidă îl ajută să se mențină în favorurile publicului.

Domide este un caz mai special. De cite ori a fost convocat la loturi a făcut partide șterse, el este ceea ce se numeste curent, un **bun jucător de club**, în deplasare scapă de cîteodată, dar pe teren propriu este cu totul excepțional, echipa sa, U.T.A. îi datorează foarte multe puncte pentru că interul arădean este mai înțîi de toate un realizator și în același timp, caz mai rar, și un fin constructor de joc.

Aș mai pomeni aici cîteva nume care s-au impus anul care a trecut și se vor impune, cred eu, în continuare: Iordănescu, marea noastră speranță; Năstase, capricios și imprevizibil; Broșovschi, Lică și pierdutul Iordache. Ei sînt batalionul, de miine, nume pe care votantii anchetei le vor scrie cu majuscule curînd, curînd, cum au și făcut-o, cîteodată pînă acum...

P.S. Nu-mi place optimismul formal sau nu care s-o iscat în legătură cu meciul cu Ungaria. Cine crede că vecinii noștri se vor speria de ultimele noastre performanțe, se înșală. Partida trebuie abordată cu toată seriozitatea. Nu i-am învins decît o dată, mi se pare și acum e clipa marii revanșe, cu condiția ca la Budapesta să obținem măcar un meci nul...

că face, solitar, antrenamente pe un ger de crapă pietrele...

Apropo de același Dobrin. Ziarul „Sportul”, de acum două zile, ne anunță că, la 26 ianuarie, la Pitești, în cadrul unui program cultural-artistic, alături de Anda Călugăreanu, Anca Agemolu și Dan Spătaru, se va produce și „perla (F.C.) Argeșului”. Dacă stirea că Dobrin va lua parte, cu cîteva eseuuri, la redeschiderea de astă-seară a ceneiului „Nicolae Labis” a fost dezmințită vineri de „Săptămîna”, noi sîntem, în schimb, în măsură să anunțăm că în programul de la Casa de cultură a sindicatelor din Pitești, Dobrin va participa ca recitator.

Cei care l-au văzut la repetiții, în această postură, afirmă că el e inegalabil în sonetul lui Eminescu „S-a stins viața falniciei Veneției” și că pune un patos cu care va „rupe sala” la versul final „Nu-nvie morții; e-n zadar, copile!” (variantă poetică a zicalei populare „Mortul de la groapă, nu se mai întoarce”), aluzie (și răspuns ironic?) la cei care suferă și nu se împacă cu gîndul că Dobrin a primit titlul de cel mai bun jucător român al anului trecut.

La sfîrșitul lui februarie, U.T.A. va pleca într-un turneu în Spania, unde va înfrîna — printre alte echipe — și pe campiona acestei țări, Valencia. O excelentă pregătire pentru... meciul de la 5 martie, din Cupa României, cu Unirea Drăgășani, care mizează, totuși, pe calificare, conștient că oboseala turneului iberic își va spune cuvîntul.

În caz de eliminare, U.T.A. contează, însă, pe reabilitare, în jocul următor, cu Tottenham... Să mai spună cineva că soții nu i-au avantajat pe arădeni...

Radu URZICEANU

cheiată prin șutul egalizator al lui Dumitrache. De asemenea, nimeni nu poate uita că acel dribling diavolesc al lui Paulo Cesar a fost „derontat” în finalul partidei cu Brazilia, cînd irezistibilul demaraj al lui Sătmăreanu s-a încheiat prin golul onoarei, golul lui Dembrowschi.

La ora bilanțului, Sătmăreanu va rămîne un fundaș de clasă...

Ioan CHIRILA

Optica asupra unui apropiat meci de fotbal trebuie să plece de la realitățile prezentului sau, cel mult, ale unui trecut foarte apropiat. Iată motivul pentru care a ne referi, în legătură cu dubla noastră înfrîngere cu Ungaria, la tradiția palmaresului nu ni se pare nici fundamentat, fotbalistic vorbind, nici just ca pregătire complexă a echipei înaintea unor examene ca cele la care reprezentativa noastră va fi supusă la sfîrșitul lui aprilie și la mijlocul lui mai.

În definitiv, nu este fotbalul, la toate nivelele practicii sale, unul din sporturile cele mai puțin „tradiționaliste”, ca respect față de cifrele anterioare? Iar dacă reprezentativa noastră n-a întrecut-o de altă dată pe cea maghiară, nu este — între altele — și din cauză că, în ultimul timp, cu această echipă nu ne-am mai înfrîngut?

Așa încît optimismul pe care-l reflectă declarațiile unor „tricolori”, publicate sau nu, ni se pare mai de luat în seamă, pentru că pleacă de la prezent, decît temerile enunțate, pînă la capăt, din complexe vechi și ruginite. Iată de ce rezultatul tragerii la sorți de la Zürich, evenimentul „cap de afiș” al săptămînilor trecute, nu este de natură a ne îndispune sau a ne pune pe gînduri. Mai mult chiar, înclinăm să credem că mîna domnișoarei Antenei a fost, pentru noi, mai gentilă decît mîna Monica Canedo, acum doi ani. În holul hotelului „Maria Isabel”, cînd aproape că ne-a spus: „lăsați orice speranță”...

Tottenham ne-a speriat, în primul moment, recunoaștem, poate chiar mai mult decît Bayern München. Prea era, probabil, proaspătă eliminarea Rapidului, de către Chivers, Peters, Gîlzean și ceilalți și prea erau greu de digerat proporțiile acestei eliminări... Dar, iată, încet-încet,

pra noilor lor obligații. De atunci au intervenit o serie de modificări structurale. Fundașul dreapta a devenit prin forța împrejurărilor, latifundiarul gazonului. Dar, această libertate de mișcare pînă spre zările porții adverse i-a conferit obligații speciale. Aproape pe neașteptate, fundașul dreapta (cu precădere) a început să cumuleze rolul mijlocașului și pe cel al extremei. Din acest cumul-au născut fundașii de tip Dobias, Carlos Alberto și... Sătmăreanu. (Facchetti, omul de pe sînga, nu se înscrie în excepție, pentru că uriașul Giacinto e doar un mare înaintaș deghizat)

Ce reprezintă astăzi Sătmăreanu?

Pentru cei obișnuiți să raporteze totul la prototipul „fundașului de vîntădat”, Sătmăreanu este un apărător vulnerabil. În schimb, pentru cei dispuși să înțeleagă rolul fundașului modern, el este purtătorul merituos al celor peste 20 de tricouri naționale.

Cei din prima categorie își amintesc mai mult de dificultățile lui Sătmăreanu în fața lui Loubet, de șovșiala care a permis grecilor să deschidă scorul în 1969, pe Karaiskakis, de ezitarea care a înlesnit centrarea lui Paulo Cesar la golul lui Jairzinho (golul lui 2-0 pe Jaltico). Ceilalți, în schimb, nu vor uita frumoasa cursă-revanșă a lui Sătmăreanu pe același Karaiskakis (la numai câteva minute după golul primit) și în-

PRIM PLAN SĂTMĂREANU

Mi-ar fi foarte simplu să spun, fără prea multă originalitate, că Sătmăreanu este beneficiarul unei conjuncturi speciale, un senator fără contracandidați. E adevărat, Sătmăreanu nu are aproape nimic din... dinamita lui Vasile Zavoda, care era capabil să arunce în aer edificiul celui mai ingenios atac, dar mi-e greu să adopt tonul ironic față de un jucător care a apărut flancul drept al celei mai productive echipe naționale din ultimii... 50 de ani.

Pentru a-l judeca pe Sătmăreanu, e bine să invităm în arenă un jucător cu 11 pe spate: Zagalo. Vă aduceți aminte? În 1958, Zagalo a creat, pentru prima oară noțiunea „extremei false”. Jucînd ca un mijloc pe terenurile suedeze, pentru a-l împinge în față pe „decarul de geniu” (Pele), Zagalo i-a obligat pe fundașii dreapta adversari să mediteze asu-

LOTUL DE TINERET ÎNTR-O NOUĂ

Chiar dacă n-a câștigat Balcaniada de la Atena și nici grupa preliminară din Campionatul european (ceea ce, firește, ar fi reprezentat o garanție în plus!), lotul național de tineret a fost o importantă bază de rodare și propulsare a numeroase talente. Utilitatea acestui lot a fost atît de mare încît astăzi el, practic, nu mai... există. Ștefan Crețu, Sătmăreanu II și Ulfăscu au fost chemați în lotul A. Olteanu, Simionas, Vidac, Petreanu, Kun I și Broșovschi reprezintă puncte de greutate în team-ul olimpiilor, la a cărui cîrmă a trecut tot un fost „cadet”, Gheorghe Ola. În aceste condiții, onorante și stimulatoare pentru universul cadetilor, prima problemă care se pune este alcătuirea unui nou lot. Această difficultăți acțiune a fost încredințată zilele trecute antrenorului federal Cornel Drăgușin, iar recomandările — vizînd o perspectivă solidă — s-au îndreptat spre zămislirea a două echipe: cea de 21 de ani, reluarea unei trepte abandonate la un moment dat, care ar permite prelungea sa activități competiționale a juniorilor în echipa națională,

și echipa de 23 de ani — rezervor al naționalei A și al olimpiilor.

— Care sînt intențiile antrenorului Drăgușin și primii pași din noul drum?

— Tînînd cont că anul acesta Balcaniada de la Izmir se va disputa în plin campionat, vom alcătui în așa fel lotul încît să nu stîngherim desfășurarea Diviziilor A. Astfel, ne vom îndrepta privirea spre elementele de perspectivă din campionatul de iunior-rezerve, diviziile B și C. Intenționez să recuperez și anumiți jucători care au făcut parte din lotul de tineret (Beldeanu, Dudu Georgescu, Cassai), dar care din diferite motive, astăzi nu mai fac parte. Intenția de bază, sau mai bine zis, marea obiectiv al activității noastre este, însă, alcătuirea unei formații puternice — valoros fond de rezervă pentru olimpiici și lotul A.

— Chiar dacă vă aflați în faza primară a procesului de căutare, ne interesează totuși primele dv. investigații.

— Am început să alcătuiesc noul lot (e vorba de ambele echipe, de 21 și 23 de ani) pe baza observațiilor din sezonul trecut. Am fo-

losit informațiile oferite de Gheorghe Ola, fostul antrenor al lotului, și de întregul colegiu central de antrenori. Voi pune mare accent pe observațiile speciale ce vor fi făcute la meciurile din retur. În virtutea primelor investigații din noua familie a cadetilor vor face parte: Beldeanu, Cassai, Dudu Georgescu, Tănăsescu, Moș, Moldovan (Crisul), Costas, Dobru, Sandu Gabriel, Băloni, Măteșcu, Donose, Ciocărian, Măteșcu (Metalul București), Sandu Mircea (Sportul studentesc), Petre Victor, Batacîin, Eftimescu (toți trei de la tineretul lui Dinamo), Marcu, Ștefănescu (Steaua), Atodirescu (C.S.M. Reșița), Vișan (C.F.R. Cluj), Florea (S.C. Bacău), la care se vor adăuga, după turneul U.E.F.A. Ațenei, Dumitriu, Ion Ion și alți jucători pe care campionatul îl va recomanda.

— Există un antrenor principal, există conturată în linii mari și lotul celor două echipe de cadet, trebuie să existe, firește, și un plan de atac pentru noul an.

— O dată cu problema alcătuirii loturilor largite ne-am gîndit și la un program de jocuri

VIZIUNE...

interne și internaționale pentru selecția verificării și construcția celor două formații. În mare, programul este acesta: la 9 aprilie joc cu reprezentativa de tineret a Franței la Le Havre; între 9-16 august Balcaniada de la Izmir; în octombrie, la București, înfrîngerea formației R.D.G. (ambele echipe de 21 și 23 ani); în noiembrie, tot la București, echipa de 23 de ani va înfrîngi reprezentativa de tineret a Poloniei. Tînînd seama de condițiile ce le avem, sper că împreună cu colegii mei și cu viitorul antrenor secund care va fi ales, să putem forma o valoroasă echipă de tineret a României și să-i asigurăm și schimburi.

...Încrederea lui Cornel Drăgușin își are temei. Pentru că el a mai fost antrenorul lotului național de tineret. În 1966. Atunci, printre elevii săi s-au numărat tineri despre care se vorbea destul de puțin: Răducanu, Cornel Dinu, Domide, Vigu...

Mircea M. IONESCU